

Eskinin Nostaljisi

– GülsenTunçka · 25 Ağustos 2012

İstanbul'da çocukluğumun geçtiği zamanları hep minnetle anıyorum, ne kadar güzeldi, pek çok iyi insan vardı çevremizde, mahallemizde. Komşularımızın evinde ne piştiğini bilirdik. Çünkü bir tabak mutlaka alt ve üst komşulara giderdi. Bu yazılı olmayan bir adetti.

Şimdi bakıyorum, yozlaşma had safhada ve bu toplumdan çok iyi yürekli, sevgi dolu bireyler bekliyoruz. İnsanların 3/4'ü depresyonda. Aileler çatır çatır dağılıyor, para konuşunca herkesler sus pus oluyor.

Tabii, insan ister istemez geçmişiyle bir yolculuğa çıkıyor. Değişik renkli taşlardan yapılmış, girintili çıkıntılı yollar. Ancak hemen yol kenarlarındaki kahverengi toprak. Dershane, özel eğitim, sınavlara hazırlık bilmedik, ama samimiyeti iyi bildik. Sokağımızdaki evler, genelde üç yada dört katlı kagir, cumbalı evlerdendi. Kadınlar, cumbadan cumbaya birbirleriyle, ordan burdan sohbet ederler, arada çocuklarını kontrol ederlerdi. Hele, havalar ısındığında yaz sineması açılır, belki yirmi kişi çoluk çocuk sinemaya doluşurduk, girişte kadınlar; "aa küçücük çocuğa da bilet mi alınmış" kabilinden biletçiyle inatlaşırlardı. sonunda kadınların dediği olurdu genelde, biletçi söylenirken biz çocuklar, akşamın loşluğunda, sinema perdesine doğru önümüzü görmekte zorlanarak annemizin elini arardık bir taraftan da.

Okuldan eve geldiğimde, hemen oyuna dalar, deliler gibi oynardık. Annem, babamla birlikte çalışırdı. Benim ve kardeşlerimin bir anlamda annesi, ablam olmuştur. Acıkınca, sana yağı üzerine toz şeker veya salça üzerine nane bizim öğlen yemeğimiz yerine geçerdı çoğu zaman. Hava kararınca, ablam eve çağırır; "geliyorum abla" cevabı birkaç defa kısa aralıklarla yaşanırdı. Sonunda, ablam aşağı iner, enseye şaplağı ve zılgıtı yerdim.

En favori oyunum, yumuşak toprak üzerinde büyük inşaat çivileri veya bulabilirsek tığ ile "çivi" oyunuydu. İki kişi isek V, üç kişi isek de Y harfiyle başlar, tıpkı örümcek ağının sarmalaması gibi, iki çivi deliği arasına düz çizgi çekerek dairesel olarak bu ağı büyütürdük. Geride kalan da oradan aynı yöntemle çıkmaya çalışırdı. O oyunda "dar boğaz" yapabilmek büyük bir maharet sayılırdı ve büyük bir övgü alırdınız arkadaşlarınızdan.

Şimdiki nesil, inanın çok şanssız. Bu kadar imkan içerisinde, farklı bir fakirlik yaşıyorlar. Erdemlerin dahi içleri boşaltılmış iken, bu söylenip yazılanlar sanırım masal gibi geliyor. Paranın getirdiği güç ve konfor, insanlar arasındaki uçurumu da derinleştirdi. Merhamet, sevgi, fedakarlık gibi değerler, tıpkı aşk gibi filmlerde, romanlarda kaldı.

Eski komşularımıza müteşekkirim, büyük ihtimalle ölmüşlerdir, çocukları da orta yaşa ulaştığına göre. Okumamışlıkları, cehaletleriyle de olsa verdikleri, çok saftı her şeyden evvel. Kişiliğimde, onun oluşmasındaki katkıları için onları hep minnetle ve saygıyla anıyorum..